

zei de Rups. — Alice vouwde haar handen en begon:

DE GRIJSAARD EN DE JONGELING.

«Oud zijt gij, o Wolfert en wit is uw schedel»,
Dus sprak hem een jongeling aan,
«En toch staat gij telkens maar weer op uw hoofd,
Als waart ge totaal van uw zinnen beroofd,
Ai, zeg mij, hoe durft gij 't bestaan?»

«Ik vreesde als knaap», (was het antwoord des ouden),
«Mijn hersenkas was wel wat têer;
Maar sedert ik weet, dat daar binnen niet één —
Eén greintje verstand schuilt, nu mag 'k, naar ik meen,
M' ontspannen, zooals ik begeër».

«Oud zijt gij, o grijsaard», hervatte de jongeling,
«Met jonkheid is slankheid vergaan,
O, zeg mij, hoe gij, nu zoo lijvig gevormd,
Al kopbuitlend telkens de deur binnenstormt,
O, zeg mij, hoe legt gij dit aan?»

«In d'uchtend des levens», was 't antwoord des grijsaards,
«Bedacht ik, hoe ras men verstijft,
'k Gebruikte dit zalfje — een vijfje de doos —
En smeerde daarmee mijn scharnieren altoos,
Waardoor men steeds soupeltjes blijft».

«Oud zijt gij, o grijsaard», hervatte de jongeling,
«Van kiezen of tanden geen
Toch aat gij de gans met de beek
Ja, teldet zoowaar ook haar bek
Ai, zeg mij, waar komt dit?»

«In den bloeitijd des levens was ik
Besprak elk geval met mijn
En de spierkracht, die 'k daardoor
Verlicht aan het eind van mijn
Is m'een bronwel van vreugde».

«Oud zijt gij, o Wolfert», sprak nu de jongeling,
«En toch zijt gij blijde te m
Een aal balanceert g'op de punt
En springt er mee rond met de k
O, leer mij toch, hoe ik dat d

«Ik heb je geantwoord op al je g
Sprak de oude in toorn, «nu
En wil je op je beenen de trappe
En niet op je hoofd ook nog kom
Verdwijn dan, nieuwsgier'ge»

«Fouten gemaakt», zei de Rups,
«'t Was niet precies zuiver,
bedeesd. «Sommige woorden
«'t Was fout van 't begin t